

Åsa Lennmark

Jag heter Åsa Lennmark, är 57 år, gift och har ett barn, bor i Bollnäs och är långtidssjukskriven. 2016 brakade livet och kroppen och själen skrek SLUTA, SLUTA...NU!

Min familj är väldigt liten och när flera familjemedlemmar blev sjuka nästan samtidigt blev ryggsäcken för tung.

Virkning som terapi

Virkning är det som jag haft stort stöd av när hjärnan gått på högvarv. Den ger mej lugn, jag mår bättre för en stund. Att känna att jag får vila i hjärnan då jag letar fram det knepigaste mönster jag kan hitta,..... ja vila.

Händerna får jobba och hjärnan är upptagen med att välja färger och tänka ut hur jag ska kunna virka det jag vill. Och det bästa, när jag avslutat ett projekt, att få känna att jag är funktionsduglig på ett sätt i alla fall. Jag kan planera, genomföra och avsluta, och känna mig nöjd en liten stund.

Dom är jag

Hittade en virkbeskrivning på nätet av en docka. Det blev 15 stycken. Alla blev olika.

Hittade på utseende och kläder beroende på min dagsform. När jag sen bestämde mej för att 15 fick räcka, så upptäckte jag att dom är jag. Jag hade letat vem jag var och virkat de dockor jag trodde jag var eller ville vara. Alla dockor har bara ögon, näsa och mun får betraktaren själv fantisera fram.

Kransar

Det började med att jag ville virka en dörrkrans till min mor som nyss flyttat från hus till lägenhet. Det blev åtta. Fyra till min mor och fyra till min bror. Kransarna är inspirerade av våra fyra årstider.

Inte till salu.

Jag virkar inte för att sälja, priset skulle bli för högt. Jag ger bort.